

Lessen uit een werkbezoek

Eind vorig jaar was ik op werkbezoek in een stad in het oosten van het land. De burgemeester wilde kamerleden de werkelijkheid laten zien achter mediaberichten over problemen met Marokkaanse jongens. Een problematiek die in onze Zuid-Hollandse steden niet vreemd is. We wandelden door een jaren zeventig buurt: geelbakstenen rijtjeshuizen, hier en daar flats. Een goed onderhouden wijk met veel groen. Tot we bij het winkelcentrum kwamen.

We zagen lege winkels en dichtgeplakte ramen. Een bewoonster wees ons een rijtje keurige huizen waarvan er enkele te koop stonden. Een van die huizen was van haar. Ze was er jaren geleden wonen omdat de wijk zo groen en rustig was. Nu wilde ze verhuizen omdat het in haar wijk niet meer was uit te houden. Vooral 's nachts: lawaai, bedreigingen en vernielingen. Marokkaanse jongens scholden haar dochter uit. Aangifte durfde ze niet te doen, dan werd ze vervolgens door diezelfde jongens bedreigd. De wijkagent die met ons meeliep bevestigde het verhaal. Politie en gemeente hadden geen antwoord op de overlast van niet veel meer dan tien Marokkaanse jongens en enkele tientallen meelopers.

Terug in Den Haag bleef het beeld van die mevrouw in het winkelcentrum op mijn netvlies staan. Het is zo dubbel: De criminaliteit daalt sinds 2003 sterk na jaren van stijging. Steeds meer mensen voelen zich veilig, steeds minder mensen zijn slachtoffer. Maar wat hebben deze mevrouw en die winkelier die zijn winkel moest sluiten daaraan?

Zou deze mevrouw op 4 juni de gang naar de stembus hebben gemaakt? En als ze heeft gestemd, zou ze dan Europees of nationaal hebben gekozen? Zou ze zich hebben laten meenemen door de lokroep van de rigoureuze oplossingen? Ik weet het niet. Maar ik weet wel dat wij als CDA deze mevrouw niet mogen vergeten. Het CDA is op 4 juni de grootste partij en daarmee een volkspartij gebleven. Volkspartij is een titel die ons verplicht om ons in de zorgen van mensen te verdiepen. Dat is iets anders dan onvrede klakkeloos na te echoën of zelfs te versterken. Wat het betekent is het vertalen van de zorgen in concrete keuzes voor onze toekomst. Een toekomst waarin niet een klein groepje raddraaiers boven de wet staat, maar waarin het fatsoen van de overgrote meerderheid wint. Wij staan een veiligheids en integratiebeleid voor dat kansen biedt en grenzen stelt. Zodat niet alleen de landelijke cijfers mooi ogen, maar dat ook de mensen op straat zich veiliger voelen.